

PEONY



4

เขียน

Hanmint

แปล

เชอรีน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



คำนำสำนักพิมพ์

แผนการต่างๆ ที่อาร์ทีเขียนวางไว้ตั้งแต่ช่วงแรกเริ่มจะเห็นผลขึ้นมาแล้ว การกระทำของเธอล้วนมีจุดประสงค์ และมุ่งไปที่เป้าหมายโดยไม่สนใจความรู้สึกหรือความเจ็บปวดของตัวเองเลย แต่ในชาตินี้เธอมีคนที่ยรักเธอมากอย่างแท้จริง และคนที่จะยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างให้เธอ เมื่อใดก็ตามที่เธอทำให้ตัวเองทุกข์ทรมาน คนที่อยู่รอบตัวเธอก็จะรู้สึกเช่นกัน

แม้ว่าอาร์ทีเซียจะรับรู้ถึงความหวังเฝ้ายามของพวกเขา แต่เธอก็กลับคิดว่าตนเองไม่คู่ควรกับสิ่งดีๆ เหล่านั้น เพราะเธอมองว่าตัวเธอเป็นคนที่ชั่วร้ายและเลวทรามอย่างมาก ความรักจากคนรอบข้างโดยเฉพาะจากสามีอย่างเซดริกจะช่วยให้อาร์ทีเซียเห็นคุณค่าของตัวเองมากขึ้นได้หรือไม่ เรามาเอาใจช่วยพวกเขากันค่ะ

PEONY

บทที่ 16

อเมเลีย ฮาร์เปอร์มาถึงเป็นคนสุดท้าย

แม็ลลอร์เรนซ์จะไม่ได้ออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง แต่เขาก็ลุกขึ้นทันทีที่ห่อเลนเดินเข้ามา ซึ่งนั่นก็นับว่ามีมารยาทมากแล้วเมื่อเทียบกับนิสัยหยิ่งยโสของเขา

“ยินดีต้อนรับ คุณหญิงฮาร์เปอร์”

“ดูจากที่เรียกคนมากมายขนาดนี้ ท่านคงมีเรื่องบางอย่างที่สำคัญสินะคะ ลอร์ดลอร์เรนซ์”

“ทางจักรพรรดินีมีท่าที่ตอบรับมานะครับ”

คายนั้ห์ตอบแทนลอร์เรนซ์ เขาเป็นหนึ่งในอัศวินราช-องครักษ์ของจักรพรรดิ

อเมเลียกวาดตามองไปรอบๆ ห้องประชุม บรรดาขุนนาง ซึ่งสนับสนุนลอร์ดเวิร์นธ์ทุกคนที่พอจะมีสิทธิ์มีเสียงในการแสดงความคิดเห็นล้วนอยู่ที่นี้ มีเพียงเคานต์เอเชนซ์ซึ่งสูญเสียอิทธิพลไปจากเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้วเท่านั้นที่หายไป

หลังจากอเมเลียนั่งลง มหาดเล็กก็นำไวน์และของว่างง่ายๆ มาวางไว้ตรงหน้าหล่อนอย่างสุภาพ แต่เนื่องจากอเมเลียไม่ได้ขึ้นขอรับการดื่มสุราเท่าไรนัก หล่อนจึงทำเพียงปรายตามองแก้ว โดยไม่คิดจะแตะต้องมัน

สถานที่ประชุมแห่งนี้ไม่มีความหรูหรางดงาม ไม่มีการพูดจาอ้อมค้อมแฝงความนัยหรือมีวงดนตรีที่ยิ่งใหญ่อลังการ แตกต่างจากการประชุมที่คฤหาสน์ของแกรนด์ดยุกรอยการ์ เนื่องจากที่นี่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่โปรดปรานสิ่งเหล่านี้

อเมเลียเองก็เช่นกัน

หล่อนเคยอยู่ในกองทัพตะวันตก ความสำเร็จที่โดดเด่นครั้งแรกของหล่อนปรากฏขึ้นในช่วงที่เกิดคลื่นสัตว์ประหลาดเมื่อยี่สิบแปดปีก่อน ซึ่งในเวลานั้นอเมเลียยังเป็นแค่อัศวินระดับล่างที่อายุเพียงยี่สิบสองปี

คลื่นสึตว์ประหลาดในปีนั้นรุนแรงและเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งไหนๆ จำนวนของสึตว์ประหลาดที่มารวมตัวกันมีมากกว่าหลายปีที่ผ่านมาถึงสองเท่า

จุดศูนย์กลางของดินแดนฝั่งตะวันตกถูกทำลายลงอย่างสมบูรณ์ภายในเวลาไม่ถึงสองเดือน

สถานการณ์ทุกอย่างเลวร้ายมากจนจักรพรรดิเกรเกอร์ต้องเร่งส่งกองทัพลำเข้าสนับสนุนโดยไม่แม้แต่จะคำนึงถึงการถ่วงดุลอำนาจ

แต่เนื่องจากพวกมันบุกกรูกันเข้ามาอย่างรวดเร็ว กองกำลังทหารจำนวนมากที่รบอยู่ในแนวหน้าจึงถูกแยกออกมา และเผชิญหน้ากับฝูงสึตว์ประหลาดตามลำพัง

และอเมเลียก็คือหนึ่งในนั้น

นั่นเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้รู้ว่าตัวเองเป็นคนแบบไหน ในยามที่เผชิญหน้ากับความตาย

อเมเลียสังหารผู้บัญชาการที่ไร้ความสามารถด้วยอาวุธปืนแล้วเข้าควบคุมกองกำลังทหารด้วยตัวเอง หล่อนช่วยเหลือกองกำลังอื่นๆ ที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายแล้วรวบรวมกำลังพลเข้าด้วยกัน จากนั้นก็ลดจำนวนฝูงสึตว์ประหลาดลง ทำให้พวกมันล่าถอยกลับไปจนปลอดภัยในที่สุด

เมื่อผนึกกำลังเข้ากับแนวรบป้องกันของกองทัพกลาง
อเมเลียก็ได้กลายมาเป็นผู้บัญชาการที่สำคัญที่สุดในกองทัพ-
ตะวันตก

จักรพรรดิเกรเกอร์เสนอตำแหน่งเสนาธิการทหาร
และบรรดาศักดิ์เคาน์เตสให้หล่อนเป็นกรณีพิเศษเนื่องจาก
ความสำเร็จในครั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม อเมเลียเลือกที่จะเป็นที่โปรดปรานของ
จักรพรรดิแทนการอยู่ในกองทัพตะวันตกเพื่อรักษาอำนาจ
หรือความสัมพันธ์อันดีเอาไว้ รวมถึงต้องคอยรับแรงกดดัน
จากจักรวรรดิ เพราะหล่อนรู้ลึกว่ามันปลอดภัยและให้
ผลประโยชน์ได้มากกว่า

ด้วยเหตุนี้ องค์จักรพรรดิจึงปฏิบัติต่ออเมเลียอย่าง
ใจกว้าง แม้ตำแหน่งที่หล่อนได้รับจะไม่สามารถส่งต่อไปยัง
ลูกหลานได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นเวลากว่ายี่สิบแปดปีแล้วที่
อเมเลียนั่งอยู่ในระดับเดียวกับขุนนางตำแหน่งเคานต์คนอื่นๆ
และสามารถเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิเป็นการส่วนตัวได้ตลอดเวลา
ตามต้องการ ทั้งยังได้เพลิดเพลินไปกับความมั่งคั่งและ
เกียรติยศทั้งหมด

แต่ถึงอย่างนั้นอเมเลียก็มักจะรู้สึกอยู่เสมอว่าหล่อ นแตกต่างจากผู้ที่เป็ นชนชั้นสูงโดยกำเนิด แม้เพื่อนร่วม - อุดมการณ์หลายๆ คนจะชอบดื่มด่ำไปกับชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย และความสบายใจ แต่หล่อไม่ใช่คนประเภทนั้น

อเมเลียเคยเฝ้าฝันถึงแวดวงชั้นสูงในเมืองหลวงขณะที่ หล่อยังไม่ได้สัมผัสกับมัน แต่เมื่อได้ลองใช้ชีวิตอยู่ในนั้นจริงๆ หล่อถึงได้รู้ว่าวิถีชีวิตเหล่านี้ไม่เข้ากับตัวเองเลยแม้แต่น้อย

ไม่ใช่เพียงแค่หล่อ แต่หลายๆ คนที่นั้งอยู่ในที่ประชุม แห่งนี้เองก็เช่นกัน

แม้อุปนิสัยของพวกเขาจะเข้ากับลอร์เรนซ์ที่มีความเป็น ชนชั้นสูงอย่างสมบูรณ์แบบไม่ได้ แต่ทว่าพวกเขาก็ไม่มี ทางเลือกอื่น

ฝ่ายที่สนับสนุนลอร์เรนซ์มีขุนนางชั้นสูงอยู่เพียงไม่กี่คน เท่านั้น ซึ่งนั่นเป็นจุดที่แตกต่างกับฝ่ายของรอยการ์โดยสิ้นเชิง

อันที่จริงนี่เป็นเพราะโดยปกติแล้วตระกูลขุนนางมักจะให้ ความสำคัญกับเรื่องเชื้อสายที่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้นจึง มีน้อยคนนักที่จะยอมหลบหลีกตามองข้ามชาติกำเนิดของ ลอร์เรนซ์ แม้เขาจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับขุนนางวัยหนุ่ม

มากมาย แต่สหายที่คบไว้เที่ยวเล่นเหล่านี้นักก็ไม่ได้ช่วยสนับสนุนเขาทางด้านการเมืองแต่อย่างใด

“เห็นแก่คุณหญิงฮาร์เปอร์ที่เพิ่งมาถึง ข้าจะสรุปให้ฟังอีกครั้งก็แล้วกันนะครับ องค์จักรพรรดินีตรัสว่าพระองค์ทรงต้องการตระกูลดยุกลีอาแกนด์ และคำว่า ‘ต้องการ’ นั้นก็ไม่ได้หมายถึงแค่การกลับมาปรองดองกันธรรมดาๆ ด้วยครับ”

คายนั้ห์เอ๋ย

“หมายความว่าพระองค์ต้องการทวงคืนตระกูลดยุกจิงๆ อย่างนั้นหรือครับ”

คำพูดซึ่งใครบางคนถามขึ้นมาทำให้ทุกคนในที่ประชุมเงยบลงไปชั่วขณะ มันเป็นประเด็นที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน

องค์จักรพรรดิไม่เคยเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับดยุกลีอาแกนด์คนปัจจุบันอย่างเป็นทางการ การเสียชีวิตของดยุกลีอาแกนด์รุ่นก่อนและภรรยาก็ได้รับการประกาศว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น

นั่นเป็นความลับที่ใครๆ ต่างก็รู้ดี แต่ก็ยังเป็นความลับที่ต้องสร้างทำเป็นไม่รู้เช่นกัน

ตอนนั้นเอง ใครบางคนก็เอ่ยข้อเท็จจริงขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

“แต่ถึงอย่างไรจักรพรรดินีก็ไม่สามารถทวงคืนตำแหน่งดัชเชสแห่งลืออาแกนดได้ยู่ดีนี่ครับ เพราะพระองค์สละสิทธิ์ในการสืบทอดตำแหน่งไปแล้ว”

“แต่พระองค์ก็ยังเป็นบุตรสาวที่ชอบด้วยกฎหมายครับ ดังนั้นสายเลือดที่เกิดจากดยุกลืออาแกนดคนปัจจุบันจะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้สืบทอดตามกฎหมายก็ต่อเมื่อองค์จักรพรรดินีสิ้นพระชนม์ไปแล้วเท่านั้น”

“ท่านบอกว่าแกรนด์ดัชเชสเอปป์รอนกล่าวถึงเรื่องการแต่งงานใช่หรือเปล่าครับ”

ลอร์เรนซ์พยักหน้ารับคำถามนั้น

“เพราะแบบนั้นข้าก็เลยคิดว่าถ้าแต่งงานกับบุตรสาว-บุญธรรมที่ตระกูลดยุกลืออาแกนดรับมาเลี้ยงจะดีกว่าหรือเปล่านะ”

ลอร์เรนซ์เคาะโต๊ะเสียงดัง เป็นผลให้คนอื่นๆ มุ่งความสนใจมาที่เขา

“ข้ารู้ว่าเสด็จพ่อทรงทำให้จักรพรรดินีต้องโศกเศร้าจากเรื่องที่เกิดขึ้นกับดยุกลืออาแกนดรุ่นก่อนและภรรยา แต่พวกเขาก็เห็นพ้องต้องกันไม่ใช่หรือว่าจักรพรรดินีทรงปรารถนาที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียงของตระกูลดยุกลืออาแกนดเอาไว้”

“นั่นก็ใช่ครับ แต่...”

“เช่นนี้ในการแต่งงานกับใครสักคนในหมู่เครือญาติที่จักรพรรดินีโปรดปรานและประสงค์จะมอบการสืบทอดตำแหน่งดยุกให้ก็ถือเป็นหนทางที่ดีที่สุดไม่ใช่หรือ ถึงอย่างไรดยุกลีอาแกนต์คนปัจจุบันก็ไม่มีอำนาจพอจะรักษาตำแหน่งไว้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว”

หากทำเช่นนั้นก็จะเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย

ตระกูลดยุกลีอาแกนต์จะกลายเป็นตระกูลที่ให้กำเนิดจักรพรรดินีถึงสองสมัย อีกทั้งลอร์ดเรนซ์ก็จะได้รับการยอมรับจากจักรพรรดินี รวมถึงได้เกียรติยศชื่อเสียงและความมั่งคั่งของตระกูลดยุกลีอาแกนต์มาไว้ในมือ

จักรพรรดินีก็จะมอบตำแหน่งผู้สืบทอดตระกูลดยุกลีอาแกนต์ให้กับผู้ที่พระองค์เห็นชอบได้ตามต้องการ

แน่นอนว่าเรื่องนี้จะต้องส่งผลให้ดยุกลีอาแกนต์คนปัจจุบันเกิดความไม่พอใจ เนื่องจากเขาต้องการให้ลูกๆ ของตัวเองเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งนี้โดยตรงเพื่อสร้างสายตระกูลดยุกลีอาแกนต์ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังยากที่จะคิดว่านั้นคือพระประสงค์ที่แท้จริงของจักรพรรดินีอยู่ดีครับ แกรนด์ดัชเชสเอฟเบรอนก็แค่

กล่าวว่าลองถามพระองค์เกี่ยวกับว่าที่ภรรยาซึ่งเหมาะสมกับ
ท่านเท่านั้นเองไม่ใช่หรือครับ”

คายนท์เอ๋ย

อเมเลียนึกถึงตอนที่หล่อนได้พบกับแกรนด์ดัชเชส -
เอฟเบอร์อน

“ลองคิดดูใหม่เถอะค่ะ ถ้าไม่อยากเป็นสุนัขที่ถูกฆ่าหลัง
กระต่ายตาย¹”

หล่อนออกเดินทางตามลำพังหลังได้รับจดหมายจาก
อาร์ทีเซียเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน

จากนั้นก็ได้พบกับอาร์ทีเซียในเมืองเล็กๆ ทางตอนเหนือ
ซึ่งใช้เวลาเดินทางสามวันจากเมืองหลวง นั่นคือช่วงเวลาก่อนที่
คณะเดินทางจากแกรนด์ดัชชีเอฟเบอร์อนจะกลับมาถึงเมืองหลวง

อเมเลียรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเมื่อได้ยินถ้อยคำที่
อีกฝ่ายพูดออกมาหลังจากแลกเปลี่ยนบทสนทนาไปได้เพียง
ไม่กี่นาที หล่อนจึงถามกลับ

“สุนัขที่ถูกฆ่าหลังกระต่ายตายนั้นหรือคะ”

¹ อุปมาถึงการไม่เห็นคุณค่าเมื่อหมดประโยชน์ สอดคล้องกับสำนวนไทยที่ว่า ‘เสร็จจนาฆ่าโคถึก-
เสร็จจกีกฆ่าขุนพล’

“ท่านฟ็อลวอร์เรนซ์เป็นคนไม่รู้จักรบคุณของผู้อื่นค่ะ เขามองว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นต้องเสียสละเพื่อตัวเอง เพราะเขาใช้ชีวิตเช่นนั้นมาโดยตลอด”

อาร์ทีเซียเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่จำเป็นต้องกล่าวตามหลักการว่าท่านมอบความจงรักภักดีให้โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนหรอกค่ะ เพราะข้าเข้าใจดีว่าทำไมคุณหญิงถึงเลือกสนับสนุนท่านฟ็อลวอร์เรนซ์”

เหตุผลที่เหล่าข้าราชบริพารผู้จงรักภักดีขององค์จักรพรรดิและอเมเลียให้การสนับสนุนลอร์เรนซ์มีอยู่สองประการ

ประการแรกคือ องค์จักรพรรดิให้การสนับสนุนลอร์เรนซ์

ท่าทีของพระองค์ยังค่อนข้างคลุมเครือ แม้จะยังไม่เคยตรัสเรื่องผู้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อหน้าข้าราชบริพารตรงๆสักครั้ง แต่ก็เป็นไปได้ว่าพระองค์จะหารือเรื่องนี้กับมหาดเล็กคนสนิท

เนื่องจากจักรพรรดิไม่สามารถแบกรับแรงกดดันทางการเมืองได้อีกต่อไป แม้จะไม่มีทายาทที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่การสนับสนุนลอร์เรนซ์ซึ่งเป็นบุตรนอกกฎหมายก็สร้างความลำบากใจให้พระองค์อย่างมหาศาล

ทว่าด้วยนิสัยขององค์จักรพรรดิ แน่หนว่าพระองค์จะต้องพยายามส่งต่อบัลลังก์ให้กับผู้ที่มีสายเลือดใกล้ชิดกับตัวเองมากที่สุด ซึ่งข้าราชการที่ฉลาดเฉลียวและรู้จักพระองค์ดีย่อมต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้ได้เช่นกัน

ประการที่สองคือ บรรดาขุนนางผู้มีอิทธิพลซึ่งอยู่ฝ่าย-แกรนด์ดยุกรอยการและเหล่าข้าราชการขององค์จักรพรรดิ ต่างก็เป็นเหมือนน้ำกับน้ำมัน

จักรพรรดิเกรเกอร์คอยเฝ้าควบคุมอำนาจของขุนนาง-ระดับสูง ขณะเดียวกันก็คัดเลือกบุคคลที่มีความสามารถจากผู้ที่เป็เพียงขุนนางท้องถิ่นระดับล่างหรือสามัญชน เนื่องจากพระองค์ต้องการให้ความโปรดปรานและความไว้วางใจจากพระองค์กลายเป็นอำนาจเพียงหนึ่งเดียวที่พวกเขาจะได้ครอบครอง

หากแกรนด์ดยุกรอยการขึ้นครองบัลลังก์ เหล่าข้าราชการที่เคยมองพวกเขาเป็นเหมือนเลี่ยนหนามในสายตามาโดยตลอด ก็จะกำจัดพวกเขาออกไปทันที

ดังนั้น ต่อให้เลือกยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับแกรนด์ดยุกรอยการ พวกเขาก็คงไม่มีทางได้รับความดีความชอบอยู่ดี โดยเฉพาะ

เมื่อมีมาร์ควิสลูเดนและขุนนางผู้ทรงอำนาจทั้งหลายคอย
ขัดขวางอยู่

“แต่ลองคิดในทางกลับกันดูสิคะ ไม่ว่าแกรนด์ดยุก-
รอยการ์หรือท่านฟีลอร์เรนซ์จะเป็นผู้ขึ้นครองบัลลังก์ สุดท้าย
พวกเขาก็ต้องพยายามทำให้อำนาจของจักรพรรดิสำคัญ
เหนือกว่าทุกสิ่งอยู่ดี และเมื่อถึงตอนนั้น สิ่งที่จะเป็นตัวขัดขวาง
มากที่สุดก็คือข้าราชการที่จงรักภักดีต่อชาติบ้านเมืองไฉะ
ท่านฟีไม่มีทางยอมให้ใครมาขวางทางตัวเองเพียงเพราะเรื่อง
ความดีความชอบในอดีตหรอกค่ะ”

“ท่านหญิงดูจะมั่นใจไม่น้อยเลยนะคะ”

อาร์ทีเซียทำเพียงยิ้มบางๆ โดยไม่พูดอะไร

เธอไม่ได้เอ่ยถึงแค่อะเมเลีย แต่ยังเหมารวมถึงทุกคนที่อยู่
ในสถานะเดียวกันกับหล่อนด้วย

“ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดสำหรับ ‘ทุกคน’ คือหากท่านฟีได้
ขึ้นครองบัลลังก์ สวมมงกุฎของจักรพรรดิ และมีคุณสมบัติอัน
ชอบธรรมในการสืบทอดราชบัลลังก์เมื่อใด เมื่อนั้นก็จะไม่มี
อำนาจใดมาล้มล้างเขาได้อีกค่ะ”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเราจะมีทางเลือกอื่นนี่คะ”

หากพิจารณาถึงช่วงเวลาหลังการขึ้นครองบัลลังก์ อเมเลียเองก็รู้ว่าความเป็นไปได้ที่แกรนด์ดยุกจะมอบตำแหน่งสำคัญให้กับหล่อนนั้นมีมากกว่า

ท้ายที่สุดเมื่อต้องต่อสู้กับพวกขุนนางระดับสูงอย่าง มาร์ควิสลูเดนซึ่งจะกลายมาเป็นข้าราชบริพารผู้ทรงอิทธิพล ตอนนั้นต้องมีใครสักคนก้าวออกมาทำหน้าที่เป็นมือเป็นเท้าให้องค์จักรพรรดิ

เช่นเดียวกับที่จักรพรรดิเกรเกอร์เคยทำมาโดยตลอด

ทว่าอเมเลียไม่สามารถเลือกแกรนด์ดยุกกรอยการ์ได้ เพราะไม่มีสิ่งใดรับประกันว่าหล่อนจะมีชีวิตรอดไปจนถึงตอนนั้น อีกทั้งหล่อนก็ไม่มีอำนาจมากพอที่จะทนต่อแรงกดดันได้นานเป็นสิบๆ ปีเหมือนกับพวกขุนนางระดับสูงด้วย

“อำนาจและเกียรติยศที่ ‘เรา’ มีทั้งหมดล้วนมาจากองค์จักรพรรดิค่ะ ดังนั้นต่อให้ทราบเรื่องที่ท่านหญิงกล่าวมาอยู่แล้ว ข้าก็ยังต้องเลือกรับใช้ฝ่าบาทในฐานะข้าราชบริพารมากกว่าจะเป็นผู้นำทัพในดินแดนฝั่งตะวันตกอยู่ดี และวินาทีที่ตัดสินใจเลือกเช่นนั้นก็เหมือนข้าได้ล้มเลิกการสร้างฐานอำนาจให้ตัวเองไปแล้วนั่นล่ะค่ะ”

“ท่านคงไม่ได้กำลังกล่าวถึงเรื่องความจงรักภักดี...”

“ข้ากำลังบอกว่าเราไม่มีทางกุมอำนาจที่แท้จริงได้หากไม่มีคนคอยหนุนหลังค่ะ มันมีเหตุผลอยู่นะคะว่าทำไมเจ้าของดินแดนทั้งหลายในอดีตถึงไม่ยอมสละอำนาจของตนให้กับองค์จักรพรรดิ ไม่ว่าดินแดนของพวกเขาจะยากจนแค่ไหนก็ตาม”

อาร์ทีเซียยิ้ม

“เสียใจกับการตัดสินใจของตัวเองเมื่อตอนเด็กหรือเปล่าคะ”

“ไม่เลยค่ะท่านแกรนด์ดัชเชสเอฟเบรอน ข้าเป็นทหารนะคะ...ทหารที่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อื่นเพื่อให้ได้รับชัยชนะทางด้านยุทธวิธีด้วยสภาพแวดล้อมที่ผู้อื่นเป็นคนสร้างให้”

“ก็เลยเชื่อว่าท่านฟีลอร์เรนซ์จะทำให้คุณหญิงมีโอกาสได้รับชัยชนะทางด้านยุทธวิธีสินะคะ”

“ค่ะ แกรนด์ดยุกรอยการเป็นทั้งพ่อค้าและนักการเมืองดังนั้นสำหรับข้าแล้วเขาย่อมไม่น่าไว้วางใจเท่ากับลอร์ดลอร์เรนซ์”

“คงเป็นข้อจำกัดของพวกนักวางแผนสินะคะ”

สิ้นสุดถ้อยคำนั้น อเมเลียก็มองไปที่อาร์ทีเซียด้วยสีหน้าจริงจัง

“เหตุใดถึงได้กล่าวเช่นนั้นคะท่านหญิง ลอร์ดลอร์เรนซ์เป็นพี่ชายแท้ๆ ของท่านนะคะ”

“เพราะบัลลังก์จักรพรรดิมีน้ำหนักมากเกินไปจนทำให้ข้าจะให้การสนับสนุนเขาอย่างไม่มีเงื่อนไขเพียงเพราะความเป็นพี่น้องในคณะ”

“ลอร์ดลอร์เรนซ์อาจจะไม่ใช่ผู้ทำชิงบัลลังก์ที่ยอดเยี่ยม แต่เขาก็ไม่ใช่คนโง่เขลาค่ะ ผู้ที่เป็นจักรพรรดิจะแสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลินบ้างก็ไม่ใช่เรื่องแปลก อีกอย่างถึงจะมีนิสัยอวดดีและโหดร้ายไปบ้างในบางมุม แต่นั่นก็เป็นเพียงข้อบกพร่องส่วนตัวซึ่งไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการบริหารปกครองเลยนะคะ”

“ท่านพี่รู้สึกว่าคุณเองมีปมด้อยและไม่ได้รับความเป็นธรรมมาโดยตลอดค่ะ”

ครั้งหนึ่งอาร์ทีเซียก็เคยคิดเช่นเดียวกับบอเมเลีย ยิ่งเมื่อได้เห็นว่าเขามีมุมที่คล้ายคลึงกับจักรพรรดิเกรเกอร์มันก็ยิ่งตอกย้ำความคิดของเธอมากขึ้นไปอีก

“ท่านพี่เชื่อว่าตำแหน่งรัชทายาทที่ควรเป็นของเขาถูกแย่งชิงไปอย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่เคยเห็นคุณค่าในสิ่งที่ตัวเองได้รับเลยก็เพราะเขาคิดว่าทุกสิ่งบนโลกนี้ควรเป็นของตัวเองมาตั้งแต่แรกในใจค่ะ”

อาร์ทีเชื่อว่าหากลอร์เรนซ์เกิดมาในฐานะองค์ชายตั้งแต่แรก จิตใจของเขาอาจจะไม่บิดเบี้ยวถึงขนาดนี้ก็ได้

“ยังเป็นคำพูดของผู้ที่เผลอลืบลาดมากเท่าไรเขาก็ยังไม่คิดจะฟัง ยิ่งเป็นผู้ที่มีความดีความชอบด้วยแล้วก็จะยิ่งเกลียดและยิ่งเป็นบุคคลที่มีตำแหน่งโดยชอบธรรมเขาก็จะยิ่งตีตัวออกหากค่ะ ผลสุดท้ายหลังจากที่ดึงตัวเหล่าขุนนางที่ประจบสอพลอและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมาได้แล้ว เขาก็จะใช้อำนาจควบคุมคนเหล่านั้นตามใจปรารถนา ทั้งยังเพลิดเพลินไปกับการรู้สึกที่ได้้อยู่เหนือกว่าไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหรือในฐานะบุคคล”

“หมายความว่าท่านหญิงตัดสินใจที่จะสนับสนุนแกรนด์ดยุกกรอยการั้งนั้นหรือคะ เช่นนั้นท่านแกรนด์ดยุกเอฟบรอนคิดแบบเดียวกันด้วยหรือเปล่า”

อเมเลียคิดว่าอาร์ทีเซียอาจต้องการใช้การพบกันในครั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้หล่อนได้เปลี่ยนข้าง

ทว่าอาร์ทีเซียกลับมองอเมเลียเฉยๆ แล้วเอ่ยออกมาเบาๆ

“ไม่เห็นจำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลยนี่คะ ในเมื่อเรายังมีผู้ที่พร้อมจะตอบแทนความจงรักภักดีเหล่านั้นให้มากเท่ากับที่ตัวเองได้รับ ให้เกียรติความสำเร็จของทุกคน ไม่เคยนึกอิจฉา

ข้าราชบริพาร และจะไม่มีวันทรยศต่อความจงรักภักดีที่พวกเขา มอบให้”

อเมเลียตัวลั่นสะท้าน

สมองซีกหนึ่งของหล่อนพลันกระจ่างชัดขึ้นมาทันตา อเมเลียนึกตกใจกับตัวเองที่ไม่เคยจุกคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน

เพราะที่ผ่านมาแกรนด์ดยุกเอฟเบรอนรักษาทบาท ในฐานะแกรนด์ดยุกเอฟเบรอนอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด

แต่แท้จริงแล้วเซดริกก็ไม่ต่างอะไรกับทายาทสายตรงของ ราชวงศ์

หากว่ากันตามหลักการสืบราชสันตติวงศ์ เดิมทีผู้ที่มีสิทธิ์ ในการสืบราชบัลลังก์เป็นลำดับหนึ่งคือมารดาที่ล่วงลับไปแล้ว ของเซดริก ซึ่งแน่นอนว่าลำดับที่สองรองลงมาย่อมต้องเป็นเขา

ทว่าไม่ค่อยมีใครนึกถึงความจริงในข้อนั้น ผู้คนต่างก็มอง เซดริกในฐานะแกรนด์ดยุกเอฟเบรอนและวีรบุรุษทางการทหาร ไม่ใช่ผู้มีอำนาจหรือนักการเมือง

ในทางกลับกัน ตอนที่เซดริกอายุยังน้อยกลับมีคน มากมายที่พยายามจะใช้ประโยชน์จากเขาเพื่อต่อสู้กับ องค์จักรพรรดิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ทายาทซึ่งชอบ

ด้วยกฎหมายของพระองค์เสียชีวิตไปจนหมด ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่ปรารถนาจะให้เขาขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์ต่อไป

แต่ถึงอย่างนั้นเซดริกก็ยังคงรักษาบทบาทของตัวเองในฐานะแกรนด์ดยุกเอฟ์รอนและทหารคนหนึ่งเอาไว้โดยไม่สั่นคลอน

อเมเลียคิดว่าส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะนิสัยโดยกำเนิดที่เขา มี แต่ส่วนหนึ่งก็อาจเป็นกลยุทธ์ในการเอาตัวรอดด้วยเช่นกัน

เซดริกแทบไม่เคยย่างกรายเข้ามาในเมืองหลวง เว้นแต่องค์จักรพรรดิจะเรียกเขามา ซึ่งแน่นอนว่าการกระทำนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากความรักและความผูกพันที่มีต่อแกรนด์ดัชชี-เอฟ์รอนเพียงอย่างเดียว

เขามุ่งหน้าไปยังสนามรบตามคำสั่งของจักรพรรดิทั้งที่รู้ดี แก่ใจว่าสถานการณ์เช่นนั้นไม่ยุติธรรมกับตัวเอง

และอเมเลียซึ่งเคยเสียชีวิตอยู่ในสนามรบก็คิดว่านั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เซดริกเข้าร่วมการต่อสู้ในสงคราม

ผู้ที่ยังมีบางสิ่งให้รักและห่วงหาอย่างสุดหัวใจไม่มีทางเอาชีวิตไปทิ้งได้อย่างง่ายดายเช่นนั้น

หากเซดริกรักเอฟ์รอนอย่างแท้จริง เขาก็ไม่ควรเอาตัวเองไปเสี่ยงเพื่อดินแดนฝั่งตะวันตก

ทว่าเซดริกกลับทำสงครามประสาธน์กับองค์จักรพรรดิ เพื่อกองทัพตะวันตกโดยไม่มีที่ท่าว่าจะห่วงความปลอดภัยของตัวเอง

นั่นถือเป็นวิธีการที่แตกต่างจากแกรนด์ดยุกรอยการโดยสิ้นเชิง แต่แน่นอนว่ามันให้ผลลัพธ์ที่ดี แม้กระทั่งองค์จักรพรรดิซึ่งเต็มไปด้วยความหวาดระแวงก็ยังมองว่าเซดริกเกิดมาเพื่อเป็นทหารอย่างแท้จริง

จักรพรรดิเกรเกอร์กังวลมาโดยตลอดว่าเซดริกอาจจะยังขุนเคื่องเรื่องที่พระองค์ประหารชีวิตพ่อแม่ของเขา ทั้งยังกลัวว่ากำลังทหารที่แข็งแกร่งของแกรนด์ดัชชีเอฟบ์รอนจะหันกลับมาต่อต้านราชวงศ์แห่งจักรวรรดิในสักวัน

ทว่าพระองค์ไม่เคยมองว่าเซดริกพยายามที่จะขึ้นมามีอำนาจหรือบทบาททางการเมืองเลย

ดังนั้นตอนที่เซดริกหมั้นหมายกับอาร์ทีเซีย พระองค์จึงรู้สึกกว้างใจเพราะคิดว่าในที่สุดเขาก็ปล่อยวางความขุนเคื่องที่มีอยู่และค้นพบความสุขของตัวเองได้เสียที

นอกจากนี้พระองค์ยังมองว่าเซดริกไม่มีทางก้าวเข้ามาร่วมการต่อสู้แย่งชิงบัลลังก์ เนื่องจากภรรยาของเขาเป็นน้องสาวของลอร์ดเรนซ์

หรือต่อให้คิดไกลออกไปอีกชั้น ทุกสิ่งที่เขาทำก็ไม่มีอะไร
มากไปกว่าการทำเพื่ออนาคตของเอฟบรอนรุ่นต่อไปอยู่ดี
ทุกคนเชื่อเช่นนั้น

ทว่าเซดริกกลับไม่ได้แสดงท่าทีหลบเลี่ยงการเมืองเหมือน
เมื่อก่อนตั้งแต่เกิดเรื่องของบารอนอีซซ์ ไม่สิ...อันที่จริง

ตั้งแต่ตอนที่หมั้นหมายกับท่านแกรนด์ดัชเชสแล้ว

ตอนที่เกิดการประท้วง ทุกคนต่างก็คิดว่าการที่เขาออกมา
ควบคุมสถานการณ์ ส่งมอบบัญญัติสิบบนให้กับองค์จักรพรรดิ
รวมถึงจัดการกับปัญหาเรื่องการค้ามนุษย์นั้นถูกขับเคลื่อนด้วย
ความโกรธ

แต่หากพิจารณาจากข้อเท็จจริงโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล
ทางด้านอารมณ์ก็เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับ
การเมืองอย่างชัดเจน

อเมเลียมั่นใจว่าตอนนั้นความตั้งใจของเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว

อีกทั้งสถานะของเซดริกก็ไม่ได้จำกัดอยู่แค่การเป็น
ผู้ทรงอิทธิพลในเขตชายแดนหรือบุคคลสำคัญทางการทหาร
อีกต่อไป

เหล่าขุนนางมองว่าเขาเป็นคิงเมเกอร์² ขณะเดียวกันผู้คนในสมาคมและร้านกาแฟต่างก็คอยสังเกตทุกการเคลื่อนไหวของเขาอย่างใกล้ชิด บรรดานักประพันธ์และนักปรัชญาก็ยังหันมาจดจ่อกับตัวเขา รวมถึงให้ความสนใจต่อแกรนด์ดัชชีเอฟบรอนมากขึ้นกว่าทุกครั้งที่เคยเป็นมา

ความคิดเห็นของเหล่าราษฎรเองก็มีน้ำหนักค่อนข้างมาก เมื่อผนวกรวมเข้ากับการสนับสนุนจากวิหารแล้วก็จะกลายเป็นกำลังสำคัญที่แม้แต่องค์จักรพรรดิก็ไม่อาจเพิกเฉยได้

หากมีเหตุการณ์ที่น่าประหลาดใจเกิดขึ้นอีกเพียงหนึ่งหรือสองเหตุการณ์ ตำแหน่งของเซดริกก็อาจเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง

อเมเลียรู้สึกยินดีราวกับได้รวบรวมชิ้นส่วนเล็กๆ ที่กระจัดกระจายมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดเป็นรูปร่างที่สมบูรณ์

ก่อนหน้านี้หล่อนสัมผัสได้ถึงความขัดแย้งในการกระทำของอาร์ทีเซียมาโดยตลอด แต่ในที่สุดทุกอย่างก็เข้าที่เข้าทางและสอดคล้องกันอย่างลงตัว

² คนที่มีความสำคัญในสถานการณ์ที่มีการแย่งชิงอำนาจ สามารถกำหนดตัวผู้ที่ขึ้นเป็นจักรพรรดิได้

หากแกรนด์ดยุกเอฟบรอนไม่ได้คิดที่จะฝังตัวเองไว้กับแกรนด์ดัชชี เช่นนั้นก็คงไม่มีตัวเลือกใดที่ดีไปกว่าเขาแล้ว

อเมเลียปฏิบัติหน้าที่ในฐานะอัศวินของดินแดนฝั่งตะวันตกเพียงสองปีเท่านั้น แต่หล่อนใช้ชีวิตในฐานะทหารที่มีบทบาททางด้านการเมืองมานานกว่านั้นเป็นสิบเท่า

หล่อนหลงใหลในอำนาจและสนุกกับมันมากพอแล้ว แต่ก็ยังไม่มีความตั้งใจจะสละมันทิ้งไป อเมเลียจึงเลือกที่จะให้การสนับสนุนลอร์ดเรนซ์

อย่างไรก็ตาม หล่อนไม่ได้เลิกละทิ้งขนาดที่จะเพิกเฉยต่อความมั่นคงของจักรวรรดิเพียงเพื่ออำนาจและความสนุกสนานของตัวเอง

ไม่ใช่แค่อเมเลีย แต่ ‘พวกเขา’ หลายคนก็อาร์ทีเซียเอ่ยถึงเองก็เช่นกัน บุคคลเหล่านั้นคือเสาหลักที่สำคัญในการค้ำยันจักรวรรดิอย่างแท้จริง

หากเซดริกได้รับการแต่งตั้งเป็นจักรพรรดิ จักรวรรดิก็จะไม่มีวันตกอยู่ในความวุ่นวายจากการต่อสู้แย่งชิงอำนาจหรือการปฏิวัติ เพราะเขาไม่ใช่คนประเภทที่จะนำชีวิตของผู้คนไปเสี่ยงเพียงเพื่อความปรารถนาของตัวเอง

แม้จะยังไม่มีหลักฐานที่ใช้ตัดสินความสามารถของเขา ในฐานะนักการเมืองได้อย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากเขาไม่ใช่คนประเภทนั้น อย่างน้อยข้าราชการที่มีความสามารถก็绝不会ถูกประหารชีวิต และไม่มีการยกเลิกคำแนะนำที่ตรงไปตรงมาเพียง เพราะกลัวจะทำให้จักรพรรดิไม่พอใจ

กองทัพทหารจะได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ ดินแดนฝั่งตะวันตกและดินแดนทางตอนใต้ก็จะได้รับการคุ้มครอง

ในตอนนั้นอเมเลียเองก็เพิ่งตระหนักได้ว่าปัญหาของดินแดนฝั่งตะวันตกยังคงติดตรึงอยู่ในใจหล่อนราวกับหนีสินที่ค้างค้ำมาจนถึงทุกวันนี้

การที่อาร์ทีเซียเลือกเข้าหาหล่อนเป็นเป้าหมายแรกในการสร้างพันธมิตรนั้นถือเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

อเมเลียเกลียดสถานการณ์ปัจจุบันที่กองทัพทหารมีบทบาทในการปกป้องอำนาจของจักรพรรดิเพียงอย่างเดียว เส้นทางชีวิตของหล่อนเริ่มต้นมาจากนรกอันแสนโดดเดี่ยว หล่อนจึงรู้สึกเบื่อหน่ายกับการใช้เส้นทางจัดส่งเสบียงเป็นเครื่องมือในการควบคุมและใช้อำนาจ

อเมเลียคิดเช่นนั้นแล้วเงยหน้าขึ้น ใบหน้าของอาร์ทีเซีย
ยังคงประดับด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“...”

เซดริกเต็มใจที่จะทำเช่นนั้นจริงหรือเปล่า

อเมเลียไม่คิดที่จะถามอาร์ทีเซียเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะ
ถ้าหากมีโอกาส อาร์ทีเซียย่อมต้องผลักดันเซดริกขึ้นสู่บัลลังก์
ต่อให้เขาจะไม่ต้องการมันก็ตาม

“พอจะมีความเป็นไปได้บ้างหรือเปล่าคะ”

นั่นคือสิ่งที่สำคัญ

“คุณหญิงฮาร์เปอร์คงต้องสร้างความเป็นไปได้นั้นขึ้น
มาแล้วล่ะค่ะ”

อาร์ทีเซียเอ่ยยิ้มๆ

และตอนนี้อเมเลียก็มาที่นี่เพื่อสร้างมัน

“ข้าเองก็ทราบดีครับว่าท่านแกรนด์ดัชเชสเอฟเบรอน
ทั้งเฉลียวฉลาดเกินวัยและเป็นทีโปดปรานขององค์จักรพรรดินี
แต่เรากำลังพูดถึงลีอาแกนด์ สถานที่ซึ่งจักรพรรดินีทรงให้
ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าสิ่งใดอยู่นะครับ”

เบลรอน เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการคลังกล่าว

ในเมื่อพระองค์สามารถควบคุมมันได้อย่างที่ใจปรารถนา จึงไม่มีเหตุผลใดที่ต้องยอมปล่อยมือจากตระกูลดยุกซึ่งมีอำนาจปกครองพื้นที่ทางใต้ ต่อให้ไม่คำนึงถึงสิทธิในการผูกขาดเกลือจากทะเลใต้ อำนาจเหล่านั้นก็ยังนับว่ามีค่าเกินกว่าจะละทิ้งได้อยู่ดี

ความเจียบจนแผ่ปกคลุมไปทั่วห้องประชุมชั่วขณะ

ลอร์ดเรนซ์เป็นคนแรกที่เปิดปากพูด

“เช่นนั้นเซอร์เบลรอนมีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้างล่ะ”

“ข้าคิดว่าการที่ลอร์ดลอร์ดเรนซ์หมั้นหมายกับบุตรสาวของดยุกลีอาแกนด์คนปัจจุบันน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าครับ เพราะถ้าทำเช่นนั้นก็จะได้เชื่อมความสัมพันธ์กับตระกูลดยุก-ลีอาแกนด์ ซึ่งก็จะเท่ากับว่าท่านได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับข้าราชบริพารที่จงรักภักดีต่อองค์จักรพรรดิ หลังจากที้องค์จักรพรรดินี้สิ้นพระชนม์แล้วท่านค่อยแต่งงานกับตระกูลขุนนางที่ทรงอิทธิพลจากดินแดนทางใต้ก็ยังไม่สายครับ”

“พูดต่อสิ”

“แต่ปัญหาก็คือเราต้องแน่ใจด้วยว่าจะสามารถรักษาอำนาจของราชวงศ์ให้อยู่เหนือตระกูลดยุกลีอาแกนด์ได้จนกว่าจะถึงเวลานั้น เพราะถ้าปล่อยให้จักรพรรดินี้ตัดสินพระทัย

เลือกดยุกีอาแกนค์คนต่อไป ราชวงศ์ก็คงไม่อาจรักษาอำนาจอันแข็งแกร่งนั้นไว้ได้อีกแล้วครับ”

ลอร์เรนซ์กระตุกยิ้มมุมปาก ขณะเดียวกันอเมเลียก็เฝ้ามองเขาอยู่อย่างเงียบๆ

“แน่นอนว่าที่เซอร์เบลรอนกล่าวมาก็ฟังดูมีเหตุผล... ถ้าคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากได้ครองบัลลังก์จักรพรรดิน่ะนะ”

“เช่นนั้นมิไ้ใครมีข้อเสนออื่นอีกหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่อะไรหรอก...แต่ทุกคนก็เห็นด้วยไม่ใช่หรือว่าการทำให้จักรพรรดินิยอมรับคือวิธีที่ถูกต้องและรวดเร็วที่สุดนะ ข้าเองก็แค่สงสัยว่าการสร้างความขัดแย้งกับพระองค์เป็นทางเลือกที่ฉลาดแล้วจริงหรือเปล่าเท่านั้นเอง”

ลอร์เรนซ์กล่าวเสริมต่อ

“หลานของเซอร์เบลรอนเองก็แต่งงานกับขุนนางจากดินแดนทางตอนใต้สินะ? จริงไหม”

เบลรอนมีสีหน้าอำแยลง ลอร์เรนซ์ที่เห็นเช่นนั้นก็กระตุกยิ้มมุมปากอีกครั้ง

จู่ๆ อเมเลียก็นึกถึงคำพูดของอาร์ทีย์เซียที่บอกว่าลอร์เรนซ์จงใจดึงตัวขุนนางที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและรู้จักประจบสอพลอมาเป็นพวกเพื่อให้ตัวเองรู้สึกเหนือกว่าขึ้นมา

หลังบทสนทนาจบลง อเมเลียก็หาจังหวะที่เหมาะสมแล้ว
พูดเสนอราวกับไต่ตรองมาแล้วอย่างรอบคอบ

“ข้าไม่เห็นด้วยกับเซอร์เบรอนคะ ตอนนี้สิ่งที่สำคัญที่สุด
สำหรับลอร์ดลอว์เรนซ์คือการได้รับการยอมรับจากจักรพรรดินี
ซึ่งนั่นหมายความว่าตอนนี้จักรพรรดินีมีความสำคัญมากกว่า
องค์จักรพรรดิค่ะ ถึงอย่างไรองค์จักรพรรดิก็ทรงเห็นลอร์ด-
ลอว์เรนซ์เป็นบุตรชายที่จะสืบทอดทุกสิ่งทุกอย่างต่อจาก
พระองค์อยู่แล้ว”

ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ผิด เพียงแต่มันถูกบิดเบือนไปเล็กน้อยก็
เท่านั้น

“ดังนั้นขอเพียงได้รับการยอมรับจากจักรพรรดินี ท่านก็จะ
กลายเป็นทายาทของราชวงศ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียง
ผู้เดียวค่ะ ต่อให้ต้องแลกกับโทษจากองค์จักรพรรดิเพียง
เล็กน้อยในระยะเวลาสั้นๆ แต่การให้ความสำคัญกับ
จักรพรรดินีก่อนก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“เช่นนั้นข้อเสนอของคุณหญิงฮาร์เปอร์ก็คือการขอร้องให้
จักรพรรดินีทรงเป็นผู้จัดเตรียมการแต่งงานให้กับลอร์ด-
ลอว์เรนซ์อย่างนั้นหรือครับ”

“นั่นเป็นสิ่งที่ข้าเองก็ยังไม่เลเหมือนกันค่ะ แต่ประเด็นที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือหลังจากที่ตัดสินใจเรื่องการแต่งงานได้แล้ว เราจะรายงานเรื่องนี้ต่อองค์จักรพรรดิเพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ เพราะถึงอย่างไรก็ตามธรรมเนียมแล้วผู้ที่รับผิดชอบเรื่องการแต่งงานของลูกก็คือพ่อกับแม่”

“นั่นก็จริง...”

สมาชิกคนหนึ่งมีท่าทีเห็นด้วย ลอว์เรนซ์จึงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำยังไงล่ะ ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้นี้ หากไม่ทำข้อตกลงด้านการเมืองกับตระกูลดยุกกลีอาแกนด์ก็แทบเป็นไปได้เลยที่จะดึงจักรพรรดินีเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานของข้า ครั้นจะหวังให้พระองค์ร่วมมือและปรึกษาหารือกับองค์จักรพรรดิก็ยังเป็นไปได้”

“ถึงอย่างไรการที่แกรนด์ดัชเชสเอฟบรอนกล่าวถึงเรื่องการแต่งงานก็เป็นแค่ความคิดเห็นส่วนตัวอยู่แล้ว เรามองว่านั่นเป็นเพียงข้อเสนอแนะเฉยๆ ก็ได้นี่คะ สิ่งสำคัญอันดับแรกคือเราต้องปลอบประโลมความรู้สึกของจักรพรรดินีก่อนค่ะ”

“คุณหญิงต้องการให้ทำอะไรกันแน่”

อเมเลียสบตากับลอว์เรนซ์แล้วพูดซ้ำๆ

“บรรเทาความโกรธแค้นในใจพระองค์เรื่องดยุกลีอาแกนด์-
รุ่นก่อนและภรรยา...คิดว่าอย่างไรคะ”

“นั่นมันเป็นไปได้หรือครับ!”

เซอร์เบลรอนตะโกนขึ้นทันที แต่อเมเลียก็พูดต่ออย่าง
ใจเย็น

“เช่นนั้นท่านมีทางอื่นหรือเปล่าคะ...เซอร์เบลรอน
ข้าเพียงแต่บอกว่าจักรพรรดินีทรงไม่พอใจดยุกลีอาแกนด์-
คนปัจจุบันก็เท่านั้นเอง”

“ตะ...แต่ว่า...”

“จะบอกว่าแค่ปลอบใจพระองค์ก็พอสินะ”

ลอร์เรนซ์เข้าใจในทันที อเมเลียจึงกล่าวต่อ

“จักรพรรดินีบอกว่าต้องการตระกูลดยุกลีอาแกนด์
กลับคืนมา แต่พระองค์ก็ไม่เคยเอ่ยถึงเชื้อสายวงศ์ตระกูล
หรือตำแหน่งใดๆ เลย นี่อาจเป็นเพราะพระองค์ก็ไม่มีทายาทที่
ต้องการส่งต่อให้ด้วยค่ะ”

“ฮืม...”

“เป็นเวลากว่าสิบแปดปีแล้วที่ดยุกลีอาแกนด์ทำอะไร
ตามใจตัวเองมากขึ้นทุกวัน เขาย่อมต้องคาดหวังให้ถึงวันที่
ลูกหลานของตัวเองได้รับการยอมรับในฐานะทายาทที่ชอบด้วย

กฎหมายโดยเร็วที่สุด ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจมากเกินไป หรือคะ เราควรทำให้เขารู้สำนึกบ้างสักครั้ง”

หล่อนพูดรวมกับกำลังกล่าวรายงานต่อหน้าองค์จักรพรรดิ ซึ่งลอร์ดเรนซ์ก็ชื่นชอบวิธีการพูดของหล่อนมากพอๆ กับเนื้อหาในคำพูดเหล่านั้น

“หมายความว่าให้ปลดปล่อยประโคมจักรพรรดินีด้วยการตั้งดยุกลีอาแกนด์คนปัจจุบันที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงลงมา ขณะเดียวกันก็หลีกเลี่ยงโทษขององค์จักรพรรดิโดยอ้างว่าเป็นการเสริมสร้างอำนาจของราชวงศ์ให้แข็งแกร่งเหนือตระกูลดยุกอย่างนั้นสินะ”

“ถูกต้องค่ะ”

“นั่นเป็นความคิดที่ดีก็จริง แต่สุดท้ายแล้วมันจะเป็นไปได้ไหมหรือ”

“แต่มันก็คุ้มค่าที่จะลองดูไม่ใช่หรือคะ ระหว่างนี้ถ้าได้ตรวจสอบดูว่าตระกูลดยุกลีอาแกนด์มีบุตรสาวจากตระกูลสายรองที่พอจะมีความสัมพันธ์อันดีกับจักรพรรดิเป็นอย่างที่ลอร์ดลอร์ดเรนซ์กล่าวมาในตอนแรกอยู่หรือเปล่าก็คงจะดีไม่น้อยค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นส่งคนที่รู้เรื่องราวในดินแดนทางตอนใต้ไปน่าจะดีกว่า ไม่ว่าอย่างไรเราก็ต้องสืบค้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของตระกูลดยุกลีอาแกนด์มาให้ละเอียดที่สุด”

สายตาของลอร์เรนซ์จับจ้องไปที่เบรอนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันความสนใจไปยังคนอื่น ผู้ที่มีพื้นเพมาจากดินแดนทางตอนใต้หรือมีญาติอยู่ที่นี่ต่างเริ่มปรึกษาหารือกันอย่างกระตือรือร้น

อเมเลียไม่ได้กล่าวอะไรต่อ หน้าทีของหล่อนในวันนี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

ลอร์เรนซ์ตัดสินใจส่งคนไปยังดินแดนทางตอนใต้เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับตระกูลดยุกลีอาแกนด์ นั่นต่างหากคือสิ่งที่สำคัญ

การประชุมสิ้นสุดลงแล้ว สมาชิกจำนวนหนึ่งยังคงรั้งอยู่ต่อเนื่องจากหลายๆ คนเพิ่งได้กลับมารวมตัวกันเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะดื่มสุราและแลกเปลี่ยนบทสนทนากันเล็กน้อยเพื่อกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ทว่าอเมเลียเลือกที่จะปลีกตัวออกมาก่อน

ในเมื่อตัดสินใจที่จะเปลี่ยนมา³แล้ว หล่อนก็จำเป็นต้องเพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จให้มากขึ้น แม้จะมีบางคนที่ต้องสนทนาด้วยเป็นการส่วนตัว แต่ก็ยังไม่ใช้ในวันนี้

เมื่อก้าวเท้าออกจากทางเข้าคฤหาสน์ อเมเลียถึงได้รู้ตัวว่า คายันท์เดินตามหล่อนมาโดยตลอด

อเมเลียหยุดเดินแล้วหันกลับไปมอง

จากนั้นคายันท์ก็เอ่ย

“คุณหญิงฮาร์เปอร์...อย่าลืมล่ะว่าท่านเป็นหนึ่งในข้า”

“หนึ่งนั้นหรือ”

“ก็ข้าไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไรเกี่ยวกับข้อเสนอของท่านเลยนี่”

อเมเลียมองคายันท์โดยไม่พูดอะไร คายันท์จึงยิ้มออกมาเล็กน้อย

ปัญหาเรื่องตระกูลดยุกกลีอาแกนด์เป็นเรื่องระหว่างจักรพรรดิกับจักรพรรดินี

ตอนนี้ลอร์ดเรนซ์เลือกหันหลังให้กับมิลโลราเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากจักรพรรดินี และจักรพรรดิที่กำลังจับตาดูเขาอยู่

³ การย้ายข้างและเปลี่ยนแนวทาง

ความโปรดปรานที่พระองค์มีต่อลอร์ดเรนชั้นนั้นไม่เหมือนอย่างที่เคยอีกต่อไปแล้ว ข้าร้ายคราวนี้เขายังกล้าตะตองดุก-ลีอาแกนดท์ที่จักรพรรดิทรงเลือกมาด้วยตัวเองเพียงเพื่อให้ได้การยอมรับจากจักรพรรดินี

การตะตองขุนนางผู้มีอำนาจหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐนั้นอาจยังพอยอมรับได้

หากเขาประสบความสำเร็จในการเหยียบย่ำรัฐธรรมนูญหรือไอ้โฉมเลียและคายนท์เป็นแพะรับบาปเพื่อเพิ่มอำนาจในการควบคุมราชสำนัก จักรพรรดิก็อาจมองว่านั่นเป็นเรื่องน่าชื่นชม

ทว่าดยุกลีอาแกนดท์เป็นสุนัขรับใช้ของจักรพรรดิ

หากลูกชายที่โตมาเป็นตัวปัญหาอย่างลอร์ดเรนชั้นเกล้งเตะสุนัขแก่ที่ตัวเองซบเลียงมาตลอดสิบแปดปี ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่พระองค์จะบันดาลโทษะ แม้ว่าสุนัขตัวนั้นจะเริ่มไม่ฟังคำสั่งแล้วก็ตาม

หากโชคเข้าข้าง เขาก็จะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรารถนา ทว่าโอกาสที่จักรพรรดินีจะเรียกร้องบางสิ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่านี้และองค์จักรพรรดิจะเกิดความไม่พอใจก็สูงมากเช่นกัน

ซึ่งคายนท์ไม่ได้เอ่ยถึงข้อเท็จจริงนั้นต่อหน้าลอว์เรนซ์
ทั้งยังไม่ได้เปิดเผยให้เห็นด้วยว่าคนอย่างอเมเลียไม่มีทาง
ยื่นข้อเสนอที่มีความเสี่ยงสูงเช่นนั้นแน่

“...”

อเมเลียหันกลับไปมองทางโดยไม่คิดปฏิเสธ

ต่อให้เขาเอ่ยเตือนจริงๆ ลอว์เรนซ์ก็ไม่มีทางรับฟังง่ายๆ
ซึ่งคายนท์ก็สัมผัสได้ว่าอเมเลียเองรู้สึกไม่สบายใจกับเรื่องนี้
มาลั๊กพักแล้ว

อีกทั้งช่วงนี้หล่อนยังแสดงความคิดเห็นน้อยลงอย่าง
เห็นได้ชัด

หากพิจารณาถึงเรื่องทั้งหมดแล้ว ก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นไป
ไม่ได้เลยที่ความคิดเห็นในวันนี้จะถูกเสนอขึ้นมาเพื่อประโยชน์
ของลอว์เรนซ์ อเมเลียเองก็ไม่ใช่ข้าราชการไฟแรงที่
กระตือรือร้นจะสร้างคุณความดีความชอบใดๆ

“ลอว์ดลอว์เรนซ์ไม่รู้จักเกรงกลัวองค์จักรพรรดิเอาเสียเลย
ดูเหมือนจะไม่ใช้แค่ข้าคนเดียวสินะที่พึงรู้เรื่องนี้”

คายนท์กล่าว

“ไม่ใช่ว่ารู้มานานแล้วหรอกหรือ”

“ก็ใช่”

รถม้าของคายนั้ห์มาถึงหน้าประตูทางเข้า แต่เขากียังเอื่อย
ต่อโดยไม่คิดที่จะขยับตัว

“ท่านมิเลิราเองก็ยังอยู่สุขสบายดี”

“...”

“เพราะงั้นถ้าให้พูดตามตรง ต่อให้ฝ่าบาทจะโกรธเคือง
ขนาดไหน ข้าก็ไมคิดว่าพระองค์จะหมดหวังในตัวลอร์ด -
ลอร์เรนซ์หรอก”

“งั้นหรือ”

“เคาน์เตสยูนิสก็เอาแต่สนใจเรื่องครอบครัว ส่วนเคาน์เตส -
โจเซย์ก็ซี้ซลาดตาขาวเสียจนต้องหนีไปจากเมืองหลวง กระทั่ง
สามีของพวกนาง ฝ่าบาทก็ยังจงใจเลือกคนที่นิ่งเงียบแถม
ไม่รู้จักตอบโต้เช่นกัน...พอมาดอนนี้จะให้เรียนวิธีของการเป็น
ผู้นำจักรวรรดิก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว”

คายนั้ห์ประเมินบุตรสาวนอกสมรสทั้งสองคนของ
จักรพรรดิไว้เช่นนั้น

ด้วยเหตุนี้ หากองค์จักรพรรดิตัดสินใจส่งมอบมงกุฎ
ให้กับผู้ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพระองค์เองโดยไม่คำนึงถึง
สถานการณ์ใดๆ นั่นก็จะหมายความว่าพระองค์ไม่มีตัวเลือก
อื่นใดอีกแล้ว

คายนท์เองก็คงพอคาดเดาได้แล้วว่าอเมเลียตัดสินใจที่จะ
คุกเข่าให้กับใคร เพราะถ้าหากตัดบรรดาเลือดเนื้อเชื้อไขของ
องค์จักรพรรดิรวมถึงแกรนด์ดยุกroyการออกแล้ว สายเลือด
ของราชวงศ์ที่ยังเหลืออยู่ก็มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

และหากพิจารณาจากตัวบุคคล พวกเขาก็คงรู้ว่าตัวเลือก
ของอเมเลียย่อมเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

แต่ในทางกลับกัน พวกเขาก็ยังคงมองว่าความต้องการ
ขององค์จักรพรรดินั้นมีความสำคัญมากกว่าตัวตนของผู้ที่จะ
สืบทอดราชบัลลังก์

“ใครๆ ก็รู้ว่าการลงเรือที่ลอยอยู่ในแม่น้ำเซียวกรากมัน
ไม่ใช่เรื่องง่าย”

อเมเลียกล่าว

“ขอบคุณที่เข้าใจ ข้าเองก็เชื่อมั่นในการตัดสินใจของ
คุณหญิงฮาร์เบอร์เช่นกัน ฝากไปบอกทีนะ”

คำพูดเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าเขาตั้งใจจะหลีกเลี่ยงให้และ
ไม่คิดที่จะเข้ามาขัดขวางในเรื่องนี้

แต่เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอแล้ว เพราะหากอีกฝ่ายเห็นว่า
เรือของลอว์เรนซ์มีโอกาที่จะจมลงเมื่อไร เขาจะกลับลามา
ทางนี้ทันที

ซึ่งนั่นก็อาจจะดีกว่าการแสดงความแข็งแกร่งออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนตั้งแต่ตอนนี้ การสร้างความเสียหายให้กับลอว์เรนซ์เองก็เช่นกัน

คายนท์โบกมือลาอเมเลีย

อเมเลียพยักหน้าตอบรับเบาๆ จากนั้นก็มองดูรถม้าของคายนท์ที่เคลื่อนตัวออกไปแล้วพึมพำกับตัวเอง

“การที่ลอร์ดลอว์เรนซ์ทำให้ฝ่าบาทโกรธ...จะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นจริงหรือ”

“ไม่มีใครที่หล่อนสามารถเอื้อนเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ให้ฟังได้เลยแม้แต่คนเดียว

ฟีโอนาร์ บุตรสาวคนโตของเคาน์เตสยูนิสที่เพิ่งผ่านเข้าสู่วัยสิบหกปีมาหมาดๆ กำลังนั่งอยู่หน้าเปียโน

เครื่องแต่งกายอันประณีตงดงามและทรงผมที่เกล้าขึ้นไปช่วยขับให้หล่อนดูสาวสะพรั่งขึ้นไม่น้อย ข้างๆ กันยังมีองค์จักรพรรดิที่กำลังยืนพลิกหน้าโน้ตเพลงให้ด้วยรอยยิ้ม

อันที่จริงแล้วทักษะของฟีโอนาร์นั้นจัดอยู่ในระดับที่ไม่น่าดูเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อมีจักรพรรดินายินอยู่เคียงข้าง

หล่อนก็ยิ่งกระวนกระวายเพราะความกดดันจนเล่นผิดพลาด
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ต่อให้จะมีศักดิ์เป็นตาแท้ๆ แต่อีกฝ่ายก็ยังมีสถานะเป็นถึง
จักรพรรดิ และฟีโอนาร์ก็อยู่ในวัยที่เข้าใจดีว่าอำนาจคืออะไร

เฮลลีย์ไม่เคยเล่นเปียโนและแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ
เครื่องดนตรีชนิดนี้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนได้รู้ว่าการกดนิ้ว
ลงบนแป้นเปียโนสามารถก่อให้เกิดเสียงที่แหลมบาดหูเช่นนั้น
ออกมาได้ แม้ว่าจะอยู่บริเวณระเบียงซึ่งเป็นพื้นที่โล่งและ
หันหน้าเข้าหาสวนก็ตาม

กระทั่งเคาน์เตสยูนิสที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ยังมีสีหน้ายำแย
ฟีโอนาร์พยายามใช้ทักษะของหล่อนสร้างความประทับใจ
ให้กับองค์จักรพรรดิมากเกินไป จนสุดท้ายก็พังไม่เป็นท่า

นั่นคือสิ่งที่ปรากฏชัดเจนในสายตาของทุกคน ทว่า
จักรพรรดิก็ยังคงยิ้มออกมา

ท่าทางเหล่านั้นของฟีโอนาร์ชวนให้นึกถึงเคาน์เตสยูนิส
ซึ่งแน่นอนว่ามันดูน่ารำคาญในสายตาของพระองค์

เมื่อการแสดงจบลง จักรพรรดิก็พาฟีโอนาร์กลับมาที่
โต๊ะน้ำชาแล้วเอ่ยกับหล่อน

“เจ้าคงฝึกฝนมาไม่น้อยเลยทีเดียว”

“เอ่อ...เพคะ ฝ่าบาท”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามซ้อมเพลงที่ยากเกินไปหรอก...
ฟิโอนาร์ ขอแค่ทักษะการเล่นของสตรีสูงศักดิ์คนหนึ่งสามารถ
สร้างความเพลิดเพลินให้กับครอบครัวในห้องนั่งเล่นได้ก็นับว่า
เพียงพอแล้ว”

“เพคะ...”

ฟิโอนาร์ตอบด้วยความยากลำบาก แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็
ยังกัดริมฝีปากไว้แน่นแล้วหันมองไปรอบๆ ระเบียง

จากนั้นก็พุ่งเป้าไปยังลิเซียที่อยู่อ่อนเยาว์และน่าจะจัดการได้
ง่ายที่สุด

“เช่นนั้นเลดี้มอร์เทนล่ะคะ”

“คะ?”

ลิเซียที่กำลังเล่นตุ๊กตาทะต่ายกับลาร์นีร์บุตรสาวคนรอง
วัยสิบขวบของเคาน์เตสยูนิสตามกลับด้วยความตกใจ

“ข้าหรือคะ”

“คะ ช่วงนี้ท่านกำลังศึกษาเรื่องอะไรอยู่หรือคะ”

ใบหน้าของลิเซียเปลี่ยนเป็นสีแดง

“การยิงปืนนะคะ”

“แล้วสิ่งที่ถนัดล่ะคะ”

“การยิงหน้าไม้ค่ะ”

“นั่นไม่นับเป็นความรู้พื้นฐานเสียหน่อยนี่ค่ะ”

“แต่ก็นับว่าใกล้เคียงกับความรู้พื้นฐานไม่ใช่หรือคะ ถึงจะแทบไม่มีประโยชน์ในการต่อสู้จริงเลยก็เถอะ”

ฟีโอนาร์ห์มองลิเซียด้วยสีหน้าก้ำกึ่งลึนเฟินทน

สิ่งที่ฟีโอนาร์ห์คาดหวังคือคำตอบที่เกี่ยวข้องกับ เครื่องดนตรีหรือไม่ก็การเย็บปักถักร้อย เพราะถึงอย่างไรหล่อน ก็ไม่คิดว่าลิเซียจะได้รับการศึกษาที่ดีจากพื้นที่ชนบทอย่าง เอฟบ์รอนอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าอีกฝ่ายจะเอ่ยคำตอบอะไรออกมา หล่อนก็ตั้งใจจะเยาะเย้ยให้เต็มที่

แต่การยิงปืนกับการยิงหน้าไม้มันมันอะไรกัน นอกจากจะ ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างให้เห็นผ่านบทสนทนาได้ แล้ว หล่อนยังไม่สามารถบอกให้อีกฝ่ายแสดงความสามารถนั้น ในตอนนี้ได้อีกด้วย

จักรพรรดิหัวเราะว่า

“เจ้าแพ้วแล้วละฟีโอนาร์ห์ เอฟบ์รอนจะมองการยิงหน้าไม้ เป็นความรู้พื้นฐานก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก”

“ข้าคิดว่าถ้าเป็นการขว้างลูกธนู⁴ เลดีฟีโอนาร์กับเลดี-
ลาร์นี่น่าจะชอบนะคะ”

ลิเซียเอ่ยด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนหน้านั้นหล่อนคิดว่าสิ่งที่
ตนเรียนรู้มาคงไม่อาจสร้างความสนุกสนานให้กับผู้คนในที่
แห่งนี้ได้ ทว่าตอนนี้ในใจหล่อนกลับรู้สึกเบิกบานขึ้นมาเพราะ
คิดว่าตัวเองค้นพบวิธีแก้ไขสถานการณ์ครั้งนี้แล้ว

“ขว้างลูกธนู?”

ลาร์นี่ถาม

“ไม่เคยเล่นหรือคะ”

“ไม่เคย”

ลาร์นี่ซึ่งมีนิสัยร่าเริงเป็นทุนเดิมอยู่แล้วทำตาเป็น
ประกาย ในขณะที่เคาน์เตสยูนิสทำหน้าวิี๊วขมวด

“แต่ว่าวันนี้ข้าเพิ่งได้สวมชุดใหม่ที่ซื้อมาเอง...”

“ไม่เป็นไรค่ะ ถึงอย่างไรการขว้างลูกธนูก็ไม่จำเป็นต้อง
กระโดดหรือกลิ้งไปบนพื้นอยู่แล้ว”

“กลิ้งบนพื้นนั่นหรือคะ!”

⁴ การละเล่นพื้นบ้านชนิดหนึ่ง วิธีการเล่นคือโยนลูกธนูให้ลงถึงหรือแฉกกันจากระยะหนึ่ง

ฟีโอน่าหย่อนถามด้วยน้ำเสียงตกใจ แต่ลิเซียก็ยังตอบกลับไปว่า ‘อันนี้ไม่ต้องกังวลค่ะ’ เนื่องจากไม่เข้าใจถึงความหมายและเจตนาที่ซ่อนอยู่ในคำพูดนั้น

“เสด็จตา...ข้าอยากลองเล่นเพคะ”

ลาร์นีย์พูดพร้อมกับเขย่าขาของจักรพรรดิ

จักรพรรดิหัวเราะว่าอีกครั้ง จากนั้นก็สั่งให้มหาดเล็กไปนำลูกธนูและแฉกที่พอจะใช้เล่นขว้างลูกธนูได้มา

“เราเองก็แทบจะจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ได้เล่นอะไรแบบนี้คือเมื่อไหร่”

“สมัยนี้ใครเขาเล่นอะไรแบบนี้กันล่ะเพคะ สอนยิงธนูให้เป็นเรื่องเป็นราวไปเลยยังจะดีเสียกว่า”

เคาน์เตสยูนิสกลอกตา

แม้คำสั่งของจักรพรรดิจะค่อนข้างกะทันหัน แต่เหล่ามหาดเล็กก็สามารถจัดหาลูกธนูที่มีน้ำหนักและแฉกสถานที่ตกแต่งลวดลายสวยงามตามความต้องการของพระองค์มาได้ในทันที

ลิเซียจับมือของลาร์นีย์ไว้อย่างอ่อนโยนแล้วเดินก้าวลงบันไดออกไปที่สวน ในขณะที่เหล่ามหาดเล็กนำแฉกไปวางไว้

ฟีโอน่าทำสีหน้าหงุดหงิด แต่เนื่องจากจักรพรรดิเลือกที่จะเฝ้าดูสองคนนั้นด้วยสีหน้ายินดีแทนที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม หล่อนจึงต้องเดินตามทั้งสองไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เพราะหล่อนเข้าใจดีว่านี่เป็นเวลาที่พวกผู้ใหญ่น่าจะได้พูดคุยกัน

เฮลลีย์ลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าควรเดินตามลิเซียไปหรือรั้งอยู่ตรงนี้ดี

แต่ทันทีที่เห็นอาร์ทีเซียโบกไม้โบกมือด้วยท่าทางอ่อนล้า หล่อนก็เลือกที่จะยืนอยู่ตรงนั้นต่อแล้วช่วยจัดชายเสื้อของเธอให้เรียบร้อย

จักรพรรดินำตุ๊กตากระต่ายที่ลาร์นีย์กอดเอาไว้ก่อนหน้านี้ ขึ้นมาลูบแล้วหัวเราะเบาๆ

“คนของเจ้าทำตัวไม่สมกับเป็นหญิงรับใช้เอาเสียเลย แต่แน่นอนว่าคนใกล้ชิดที่ทำให้รู้สึกสบายใจย่อมเป็นอะไรที่ประเมินค่าไม่ได้ นับว่ามีความหมายไม่น้อย”

“เป็นพระกรุณาเพคะ”

“แถมยังดูเหมือนเจ้าจะได้หญิงรับใช้ที่เฉลียวฉลาดมาอีกคนหนึ่งด้วย”

“คงเพราะเอฟเบิร์อนมีบุคลากรที่มีความสามารถและ
ไวใจได้ซ่อนอยู่มากมายเลยนะเพคะ”

เมื่อได้ยินดังนั้นจักรพรรดิก็หัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง

เฮลลีย์หลุบตาลงโดยที่ไม่อาจปกปิดความกังวลเอาไว้ได้

ตอนแรกหล่อนคิดว่าการถูกจักรพรรดิเรียกตัวมายัง
พื้นที่ส่วนพระองค์เช่นนี้ถือเป็นการดูหมิ่น หล่อนคิดว่า
ตามมารยาทแล้วแกรนด์ดัชเชสเอฟเบิร์อนควรได้รับการต้อนรับ
ในห้องพระโรงอย่างเป็นทางการ

แต่ตอนนี้หล่อนเข้าใจดีแล้วว่ามันไม่ใช่ ที่แห่งนี้ต่างหากที่
เป็นตำแหน่งของผู้มีอำนาจอย่างแท้จริง

จักรพรรดิไม่ได้ต้อนรับอาร์ทีเซียในฐานะแกรนด์ดัชเชส-
แห่งเอฟเบิร์อน แต่เลือกที่จะวางเอฟเบิร์อนให้อยู่ในระดับ
เดียวกับสมาชิกราชวงศ์โดยการต้อนรับเธอในฐานะหลานสะใภ้

แม้จะไม่ได้เข้าเฝ้าจักรพรรดิในห้องพระโรงเป็น
การส่วนตัว แต่พระองค์ก็ยอมรับสิ่งของบรรณาการทั้งหมด
ที่นำมาจากแกรนด์ดัชชีเอฟเบิร์อนเอาไว้และมอบของกำนัล
ให้เป็นการตอบแทนอย่างเป็นทางการแล้ว การแสดงไมตรีจิต
ตามพิธีการจึงถือว่าเสร็จสิ้นสมบูรณ์โดยไม่มีขาดตกบกพร่อง

“เจ้าดูเหนื่อยไม่น้อยเลยนะ”

จักรพรรดิเอ๋ยกับอาร์ทีเซีย อาร์ทีเซียจึงถอนหายใจออกมาเบาๆ

การแสดงความเหนื่อยล้าต่อหน้าองค์จักรพรรดิถือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ทั้งยังไม่ใช่เรื่องฉลาด

ทว่าตอนนี้เธอไม่สามารถสร้างทำเป็นนิ่งเฉยได้อีกต่อไป กระทั่งเครื่องสำอาก็ไม่อาจปิดรอยคล้ำใต้ดวงตาเอาไว้ได้อีกแล้ว

อาร์ทีเซียจึงกล่าวอย่างตรงไปตรงมา

“หม่อมฉันเพิ่งผ่านการเดินทางที่ยาวนานก็เลยยังมีอาการอ่อนเพลียอยู่บ้างพะคะ”

“การเดินทางในฤดูหนาวย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย...ถึงเจ้าจะมาเพราะคำนึงถึงผลประโยชน์มากมายที่จะได้รับก็เถอะ”

คำพูดของจักรพรรดิทำให้ดวงตาของเคาน์เตสยูนิสเบิกกว้าง หล่อกคิดว่าอาร์ทีเซียต้องการหลีกเลี่ยงหนีจากสงครามมาโดยตลอด ดังนั้นจึงรู้สึกตกใจไม่น้อยเมื่อได้รู้ว่าแท้จริงแล้วอีกฝ่ายมาที่นี่ด้วยเรื่องของผลประโยชน์

“ได้ยินว่าเจ้าไปกล่าววาจาอวดดีต่อหน้าแกรนด์ดยุก-รอยการ์มันั้นหรือ”

จักรพรรดิเอ๋ยต่อ

“หม่อมฉันไม่ได้กล่าวความเท็จหรือกล่าวสิ่งใดผิดไปเลย เพคะ”

อาร์ทีเซียตอบอย่างใจเย็น องค์จักรพรรดิจึงยิ้มหยัน

“จะบอกว่าแกรนด์ดัชชีเอฟเบิร์นกำลังตกอยู่ในอันตรายจริงๆ อย่างนั้นสิ? หรือเพราะจู่ๆ ส่วนแบ่งของตัวเองลดลงก็เลยรู้สึกกลัวขึ้นมา?”

“เกรงว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นเพคะฝ่าบาท หม่อมฉันไม่เคยได้รับส่วนแบ่งใดๆ เลยแม้แต่นิดเดียวเพคะ”

จักรพรรดิหัวเราะลั่นให้กับคำพูดนั้น

“เช่นนั้นเจ้าซื้อที่ดินและธัญพืชในดินแดนฝั่งตะวันตกไว้มากมายขนาดนั้นเพราะโดนพวกพ่อค้าหลอกขายมาหรืออย่างไร เลิกเล่นเกมได้แล้ว เจ้าเองก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเราไม่ชอบเรื่องพวกนั้น”

อาร์ทีเซียยิ้มบางๆ

“หากฝ่าบาททรงไม่พอพระทัยจริงๆ ก็คงเรียกหม่อมฉันไปเข้าเฝ้าที่ห้องพระโรงแล้วละเพคะ ไม่ใช่ให้มาที่ระเบียงเช่นนี้”

จากนั้นเธอก็ทอดสายตามองออกไปที่สวน

สายลมบางเบาในฤดูใบไม้ผลิพัดพาให้กลิ่นหอมของดอกไม้ไซมา กลีบดอกไม้เล็กๆ ที่เพิ่งจะร่วงหล่นค่อยๆ ปลิวไปตามขอบระเบียง

ลาร์นีย์ที่ขำลูกธนูลงแจกันได้สำเร็จส่งเสียงร้องออกมาด้วยความดีใจ กระทั่งฟิโอนาร์ที่แม้จะมีสีหน้าไม่พอใจในตอนแรกก็ยังดูตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อได้เห็นลูกธนูทุกดอกของลิเซียลงไปอยู่ในแจกันอย่างแม่นยำ

อาร์ทีเซียหันกลับมาองจักรพรรดิอีกครั้งแล้วก้มศีรษะให้อย่างสุภาพ

“ทุกสิ่งที่คุณมั่นใจทำไปก็เพื่อความอยู่รอดเท่านั้น ขอฝ่าบาทโปรดทรงเข้าใจและสนับสนุนด้วยเถิดเพคะ”

“ต่อให้เราจะต้องเหยียบย่ำน้องชายตัวเองอย่างนั้นนะหรือ”

จักรพรรดิถามกลับ

เฮลลีย์ตกตะลึง สุดท้ายแล้วผู้ที่มีอำนาจในการเรียกเก็บเสบียงจากแกรนด์ดยุกรอยการและเหล่าขุนนางในดินแดนฝั่งตะวันออกก็คือองค์จักรพรรดิ

กล่าวคืออาร์ทีเซียก็แค่สร้างโอกาสให้กับพระองค์เท่านั้น

จักรพรรดิไม่จำเป็นต้องเหยียบย่ำใครเลยด้วยซ้ำ หากพระองค์ไม่ต้องการ อันที่จริงพระองค์สามารถแจกจ่าย

ภาระทั้งหมดให้กับเหล่าขุนนางและเศรษฐีผู้มั่งคั่งทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน หรือใช้เงินในคลังของราชวงศ์มาแก้ปัญหาก็ยังได้ ตราบใดที่ยังอยู่ในขอบเขตของความสมเหตุสมผลและเป็นที่ยอมรับ

แต่แน่นอนว่าจักรพรรดิไม่มีทางทำเช่นนั้น

“เหี้ย...”

จักรพรรดิเรียกเธอด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนไม่ต่างจากตอนที่เรียกเคาน์เตสยูนิสและพีโอนาร์

“ตอนนี้เราก็อายุมากแล้ว เจ้าเองก็เป็นเด็กฉลาดไม่ใช่หรือ เลิกพูดเรื่องการเมืองได้แล้วล่ะ”

“ฝ่าบาท...”

“เจ้าคงคิดไว้แล้วสินะว่าเราจะใช้โอกาสนี้ในการแย่งชิงหลายสิ่งหลายอย่างมาจากน้องชายคนเล็กของตัวเอง ... ด้วยความเต็มใจ”

ในระหว่างที่จักรพรรดิเอ่ยเช่นนั้น พระองค์ก็แสวงหาเหมือนตัวเองเป็นเหยื่อ รวากับไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับมัน เหมือนวาร์ที่เซียได้กำหนดสถานการณ์ทุกอย่างเอาไว้แล้ว

แม้ถ้อยคำเหล่านั้นของพระองค์จะดูเหมือนตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นเพียงการเสแสร้ง และถึงแม้มันจะดูบิดเบือนไปบ้าง แต่ท้ายที่สุดแล้วทุกคำล้วนแต่เป็นความจริง

บางทีความรู้สึกเสียใจที่พระองค์ไม่อาจทำอะไรได้นอกจากต้องแย่งชิงทุกสิ่งทุกอย่างไปอาจจะมาจากใจจริง ความรู้สึกผิดที่ต้องแย่งชิงสิ่งเหล่านั้นมาจากแกรนด์ดยุกรอยการ์โนนาคต รวมถึงความรู้สึกผิดที่มีต่อเซดริกก็น่าจะเป็นเรื่องจริงเช่นกัน

ทว่าสำหรับองค์จักรพรรดิแล้ว บัลลังก์แห่งอำนาจและปณิธานของตัวเองย่อมสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

แม้จักรพรรดิจะต้องการให้หยุดสนทนาเรื่องการเมือง แต่อาร์ทีเซียก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

การพยายามอ่านความรู้สึกที่แท้จริงของจักรพรรดิและสนทนากับพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งย่อมต้องแลกมาด้วยราคาที่สูงกว่า

“เหตุใดจึงได้ตรัสเรื่องน่ากลัวอย่างการเหยียบย่ำผู้อื่น เช่นนั้นละเพคะ ฝ่าบาททรงเป็นเจ้าของจักรวรรดิแห่งนี้ หากมีสิ่งใดที่พระองค์ประสงค์ใช้มันนำพาจักรวรรดิให้ก้าวไปข้างหน้า พระองค์ก็สมควรที่จะได้รับอยู่แล้วเพคะ”

อาร์ทีเซียเอ่ยอย่างสุภาพ

“หม่อมฉันทราบดีว่าฝ่าบาททรงควบคุมความรู้สึก
ส่วนพระองค์ไว้ และยอมรับความไม่พอใจจากคนใกล้ชิด
เหล่านั้นไว้ในความรับผิดชอบของพระองค์เอง หม่อมฉันเสียใจ
เหลือเกินที่การกระทำซึ่งเกิดจากความกลัวของหม่อมฉันทำให้
ฝ่าบาททรงลำบากพระทัยและเป็นกังวลพะคะ”

“...”

จักรพรรดิเคาะปลายนิ้วขึ้นลงเบาๆ

ความรับผิดชอบอย่างนั้นหรือนานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่
ได้ยินคำนั้น

“นี่เจ้าพยายามข่มขู่แม้กระทั่งเราเชียวหรือ”

“หม่อมฉันมิบังอาจพะคะ”

“เจ้าคงจะหวาดกลัวการร่ำไห้มาก แต่ไม่นึกเกรงกลัวเราเลย
สินะ”

“เหตุใดหม่อมฉันจะต้องกลัวด้วยพะคะ ในเมื่อฝ่าบาท
ทรงตั้งใจจะรับของขวัญที่หม่อมฉันเตรียมเอาไว้ให้อยู่แล้ว”

ในที่สุดจักรพรรดิก็ก็นำออกมา

นั่นเป็นความจริง นานมากแล้วที่ไม่มีโอกาสนำข้ออ้างมากมายมาใช้โดยไม่ต้องเปลืองแรงตัวเองเช่นนี้ ภายในใจจักรพรรดิย่อมไม่มีความคิดที่จะปล่อยให้หลุดมือไป

พระองค์กำลังสนุกสนานที่ได้รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกล่อล่่าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี และอาร์ทีเซียก็เป็นนักล่าที่ยอดเยี่ยม

จักรพรรดิโปรดปรานบุคคลที่มีความสามารถ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พระองค์จะรู้สึกยินดีเมื่อเด็กสาวที่ตัวเองรู้จักมาตั้งแต่อายุน้อยเผยให้เห็นถึงพรสวรรค์อันโดดเด่นขึ้นมาอย่างไม่ทันตั้งตัว ราวกับเครื่องมือเจาะซึ่งไพล่ออกมาจากจุดที่ไม่คาดคิด

แม้การฝึกเธอให้เชื่อว่าจะเป็นหน้าที่ของลอร์เรนซ์ก็ตาม

“เรื่องที่ดินนะไม่ได้หรอก”

จักรพรรดิเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เจ้าก็คงเป็นกังวลไม่ใช่น้อย ถึงอย่างไรอนาคตนับว่าเต็มไปด้วยความเสี่ยง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสืบราชบัลลังก์หรือเรื่องอะไรก็ตาม...ต่อให้เราจะมองเซดริกเป็นหลานชายคนหนึ่ง แต่เราจะนั่งอยู่ในตำแหน่งนี้ไปได้สักกี่ปีกันเชียว”

“อย่าตรัสอะไรน่ากลัวเช่นนั้นเลยเพคะ ฝ่าบาทจะต้องมีอายุยืนยาวและปราศจากโรคภัยทั้งปวงแน่นอนเพคะ”

“ไม่ว่าใครจะขึ้นมาเป็นจักรพรรดิก็ต้องมองว่าเขาเป็นปัญหาที่ยากจะรับมือแน่”

จักรพรรดิเอ่ยต่อ

“แต่ถึงอย่างไรเราก็ยังอนุญาตเรื่องที่ดินไม่ได้อยู่ดี แทนที่จะทำอย่างนั้น เราจะส่งเสบียงไปยังดินแดนทางตอนเหนือเพิ่มขึ้น และจะเพิ่มจำนวนสิ่งของนอกเหนือจากนั้นให้มากกว่าร้อยละยี่สิบด้วย”

“...”

“เราสัญญาว่าจะทำเช่นนี้ต่อไปอีกเจ็ดปี หากเก็บสะสมเอาไว้เรื่อยๆ ลักสองสามปี เจ้าก็คงไม่ต้องกังวลอะไรไปอีกสักพักละนะ”

“ถึงหม่อมฉันจะซื้อที่ดินเก็บเอาไว้ แต่มันก็เป็นเพียงที่ดินผืนเล็กๆ อย่างมากที่สุดก็แค่ทำให้ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของที่ดินรายย่อยเท่านั้นเพคะ”

“แต่ถ้าเจ้าของที่ดินเหล่านั้นคือเอฟบรอน สถานการณ์ทุกอย่างก็จะเปลี่ยนไปทันที”

“นี่ไม่ใช่การวางอุบายเพื่อก่อกบฏอะไรทั้งนั้นเพคะ ฝ่าบาท
เองก็ทรงทราบดีอยู่แล้วว่าสามีของหม่อมฉันเป็นคนยังไง”

“เทีย”

“หม่อมฉันเพียงต้องการพื้นที่ปลอดภัยสำหรับการล่าถอย
ในสถานการณ์ฉุกเฉินเท่านั้นเพคะ ไม่ใช่จากพวกศัตรูประหลาด
แต่เป็นจากมนุษย์ด้วยกัน”

จักรพรรดิมองมาที่อาร์ทีเซียโดยไม่พูดอะไร

แม้จะมองไม่เห็นสายตาที่หลบซ่อนอยู่ของเธอ
แต่พระองค์ก็ยังแสดงท่าทางที่บ่งบอกว่าพระองค์สามารถ
มองเห็นถึงความคิดที่อยู่ในจิตใจของอาร์ทีเซียได้

“ด้วยเหตุนี้ที่ดินทั้งหมดจึงถูกซื้อในนามของตระกูล-
มาร์ควิสโรซานน์เพคะ ตำแหน่งแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์อนจะถูก
ส่งต่อให้กับบุตรคนแรก ในขณะที่อำนาจและมรดกของตระกูล-
มาร์ควิสโรซานน์จะถูกแบ่งให้กับบุตรคนต่อไป ไม่ว่าอย่างไร
ตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเบิร์อนก็ไม่มีทางยึดครองดินแดนฝั่ง-
ตะวันตกและดินแดนทางตอนเหนือทั้งหมดเพื่อต่อต้านราชวงศ์
อย่างแน่นอนเพคะ”

อาร์ทีเซียกล่าว

“แต่หะเบียนสมรสก็กลายเป็นเพียงเศษกระดาษได้ทุกเมื่อ
นั่นละ”

ถ้อยคำเหล่านั้นนับว่ามีพลังในการโน้มน้าวอย่างเต็มเปี่ยม
เพราะจักรพรรดิเองก็เป็นอีกหนึ่งคนที่ทำเช่นนั้น

“อย่าพูดเลยว่าเจ้าไม่ได้มองอนาคตไปไกลถึงขนาดนั้น
ถ้าเจ้าเป็นคนที่ไม่มองการณ์ไกล เจ้าคงยินดีรับข้อเสนอของเรา
แทนที่จะกว้านซื้อที่ดินมาเก็บไว้มากมายถึงเพียงนั้นไปแล้ว”

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง อาร์ทีเซียก็เอ่ยราวกับเธอ
ไม่มีทางเลือก

“เช่นนั้น...จะอย่างไรกับที่ดินที่หม่อมฉันซื้อไปแล้วดีล่ะ
เพคะ”

จากนั้นจักรพรรดิก็จมอยู่กับความคิดของตัวเองเจียบๆ

คำถามนี้ของอาร์ทีเซียทำให้พระองค์เกิดความลำบากใจ
ไม่ว่าอย่างไรจักรพรรดิก็ไม่สามารถยึดที่ดินมาจากหลานสะใภ้
คนนี้ได้ นั่นเพราะอาร์ทีเซียซื้อที่ดินเหล่านั้นมาอย่างเปิดเผย
เกินไป

หากรับที่ดินเหล่านั้นมาก็คงเป็นการทำลายเกียรติและ
ชื่อเสียงของตัวเองอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง แต่ถึงอย่างนั้น

พระองค์ก็ไม่อาจปล่อยให้พื้นที่เพาะปลูกของดินแดนฝั่งตะวันตกไปอยู่ในมือเธอได้เช่นกัน

ทว่าการซื้อขายด้วยเงินภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ก็ยังไม่เหมาะสม เพราะการทำเช่นนั้นจะทำให้ข้ออ้างในการเรียกเก็บส่วยสำหรับแกรนด์ดัชชีเอฟรอนมีน้ำหนักน้อยลง

“แล้วเจ้าต้องการจะทำอย่างไรกับมันล่ะ”

จักรพรรดิถาม

“หากฝ่าบาททรงต้องการให้หม่อมฉันขายที่ดินทิ้งไป หม่อมฉันก็จะทำตามพระประสงค์ แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น หม่อมฉันก็ตั้งใจว่าจะนำไปบริจาคให้กับทางวิหารนะเพคะ”

อาร์ทีเซียตอบอย่างระมัดระวัง

“หืม?”

“เดิมทีหม่อมฉันก็ไม่ได้มีแผนจะทำธุรกิจค้าธัญพืชที่นั่นอยู่แล้ว หม่อมฉันเพียงแต่จะทำความรู้จักและประเมินศักยภาพของที่ดินเพื่อการกุศลเท่านั้น และหากเป็นเช่นนั้นทางวิหารจะไม่ช่วยสนับสนุนงานการกุศลที่หม่อมฉันตั้งใจจะทำเสียหรือเพคะ”

จักรพรรดิหัวเราะเบาๆ

“เจ้าตั้งใจจะทำอย่างนั้นตั้งแต่แรกแล้วสินะ”

อาร์ทีเซียก้มหน้าลงโดยไม่พูดอะไร

“กีนะ...คนเราเวลาต่อรองก็ต้องเริ่มจากการยื่นข้อเสนอที่ใหญ่เกินกว่าอีกฝ่ายจะรับไหวอยู่แล้ว ในเมื่อไม่สามารถแลกเปลี่ยนที่ดินด้วยเงินได้ การแลกเปลี่ยนด้วยเกียรติยศ และชื่อเสียงย่อมถือเป็นการดีที่สุด”

“เป็นพระกรุณาเพคะ”

“ที่เราบอกว่าจะเพิ่มให้อีกร้อยละสิบนั้นก็คงไม่จำเป็นแล้วสินะ”

“พอฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นหม่อมฉันก็ตัดสินใจได้ในทันทีเพคะ เพราะถึงแม้หม่อมฉันจะไม่ได้ทำเรื่องนี้ไปเพื่อเงินแต่จำนวนเงินที่หม่อมฉันลงทุนไปก็ไม่ใช่น้อยๆ เช่นกัน”

อาร์ทีเซียเอ่ยอย่างสุภาพ

“เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราก็ฝากกิจการแลกเปลี่ยนรัชพืชของดินแดนฝั่งตะวันตกให้เป็นหน้าที่ของเจ้าไปด้วยเลยแล้วกัน เราจะมอบกุญแจยุ่งฉางให้เอง”

จักรพรรดิก้าว อาร์ทีเซียจึงมองพระองค์ด้วยสีหน้าตกตะลึง

“เรื่องนั้นดูเหมือนจะใหญ่เกินไปสำหรับหม่อมฉันเพคะ”

“เจ้าเป็นถึงหญิงรับใช้ของจักรพรรดินี นับว่ามีคุณสมบัติ
เพียงพอ อย่าปฏิเสธความปรารถนาดีจากเราให้มากนักเลย”

อาร์ทีเซียมีสีหน้าตึงเครียดขึ้นมาเล็กน้อย

ความปรารถนาดีอะไรกัน เหลวไหลสิ้นดี

อย่างไรก็ตาม คำพูดที่บอกว่าจะมอบบุญแก่ผู้จางให้นั้น
แสดงถึงความไว้วางใจจากจักรพรรดิ และการปฏิเสธพระองค์
หลายๆ ครั้งย่อมหมายถึงความไม่จงรักภักดี

อาร์ทีเซียยิ้มศีรษะอย่างสุภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอ
ยอมรับข้อเสนอนั้น

“นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งของหม่อมฉันเพคะ”

“อย่าทำให้เราผิดหวังล่ะ”

จักรพรรดิตอบ